

2. Приставку *анти* пишемо з *и* (не *і*): *антифон*, *антихрист*, *антимінс*, а *архі* з *і* (не *и*): *архієпископ*, *архієпископ*...

3. В нарізках чужих слів таких, як *іа*, *ік*, *іка*, *іст*, *ізм*, *ійний*, *ійський*, *іалярний*, *іалярний*, пишемо по *и*, *и* і по самозвучах *ї*: *Англійа*, *технік*, *техніка*, *машиніст*, *механізм*, *архаїзм*; хоча що якесь слово вже здавна прийнялось в рускім: *євангеліст*, *католик*...

У всіх тих нарізках пишемо однак по зубних *Д*, *Т*, *З*, *С*, *Ц* і по *р* — *и* (отже: *иа*, *ик*, *ика*...); *Аркадія*, *медик*, *статистика*, *статист*, *Франція*, *Австрія*...

207. Окрім пишемо чужі імена власні так, як в рускім прийняли ся, особливож в рускім закінчення підчінків: *Гомер*, *Зевс*, *Крез*, (не *Креус*), *Лівій* (не *Лівіус*), *Пішкін*, *Ціцерон* (не *Ціцро*, бо II-ий відм. *Ціцерона*)...

Колиж якесь чуже ім'я власне в рускім ще не прийнялось, то для усунення неясности задержуємо часом правдиві мови чужої: *Mirabeau* (*Мірабод*), *Mirabaud* (*Мірабод*), *Chicago* (*Чикаго*), *Wörth* (*Верт*)...

4. Великі букви.

§. 208. Великі букви пишемо:

1. Коли розпочинаємо нове речення, на пр.: *Заяці живуть кождий окремо. Ідуть усяку рослину, а найбільш молоді.*

2. В іменах власних осіб і в осібних назвах річній: *Іван*, *Шевченко*, *Соломон*, *Ісус*, *Бог* (оден; поганські *боги*), *Пречиста Діва*; *Галичина* (особна назва одного краю). *Дніпро*, *Річчод*... (Сюди належать заголовки письменних творів: *Перекотиполе* (*Квітки*), *Побратимоси* (*Шашкевича*), *Скит манівський* (*Могилянського*), *Русин воєк* (*Могилянського*)...

3. В прикметниках утворених від імен власних осіб: *Літонський Несторова*, *Квітчині повісти*. *Соломонові закони*, *Шевченків Кобзар*... Але: *земля галицька*, *нарідруский*...

4. Коли хочемо виразити поважане: *Отче Добродію*, *Висока ч. к. Радо Шкільна*, *Світлий Відділ*...

5. В стовпах, на початку кожного рядка:

*Ото дитинка, як день божий красна,
Як лебідь біла, як зірничка ясна...*